

rede sig Fodfæste paa hvert Trin. „Saadan kravler en Lus i en Redekam,“ tilraabte han ham med en Talemaade, der havde lydt i den danske Marine siden fjerde Christians Dage.

Efter en halv Times samvittighedsfuld Søgen og Smagen og Vejen og Prutten blev Handelen afsluttet og de købte Varer bragt paa Dækket. Og nu forefaldt der et Optrin, der Aar efter Aar gentoges med samme Regelmæssighed som en Vitighed af Bolteslager Fuss. Skipper Mortensen aabnede Døren til Kahytten og bad sine Gæster ind paa en lille Forfriskning; men Madam Olufsen vilde paa ingen Maade tage mod en Indbydelse, der kom hende saa overraskende. Ogsaa Højbaadsmanden vægrede sig paa det bestemtteste ved at opholde Tiden for deres Ven, medens unge Didriksen, altfor vel kendt med disse Formaliteter, rolig gravede Skraaen ud af Munden og gemte den i Vestelommen.

Snart sad man da bænket nede i det hyggelige lille Skafferum ved et fuldt opdækket Bord, som hurtig fik Bugt med al forstilt Beskedenhed.

Per følte sig altid vel tilpas i saadant folkeligt Selskab. Ligesom han aldrig spiste med friskere Appetit end ved et Bord som dette med solide Flæskevarer og Snaps og Øl, fandt han endnu sin bedste Underholdning i jævne Borgerfolks muntre og ligefremme Tale. Her var han ikke — som i „Gryden“ — en tavs og kritisk Iagttager; han kastede sig med Liv ind i Diskussionerne og snakkede med om Vejret og Torvepriserne, om Færgvæsnet og Kommandantskabet.

Efter at man havde spist, og Teen og Romflasken var kommen paa Bordet, gled Talen hen paa Krigsaarene og den efterfølgende Dyrtd. Per huskede fra Krigen egentlig kun Fjendens første Indrykning i Præstegaarden, da Have og Gaardsplads pludselig var bleven oversvømmet af Soldater og Heste, saa hele Huset maatte rømmes med Undtagelse af Rummene ovenpaa, hvor den store Familie havde maattet pakke sig sammen i nogle faa Værelser. Han var dengang kun syv-otte Aar gammel og havde fundet det yderst underholdende og ikke kunnet begribe, hvad der var at græde for. Skipper Mortensen derimod havde som Sønderjyde været de egentlige Krigsbegivenheder paa nærmere Hold, og han gjorde sig gerne en Fornøjelse af med saftig Pensel at udmale de Grufuldheder, han havde været Vidne til baade i 64 og i Treaarskrigen. Han havde da ogsaa nu den Tilfredsstillelse,